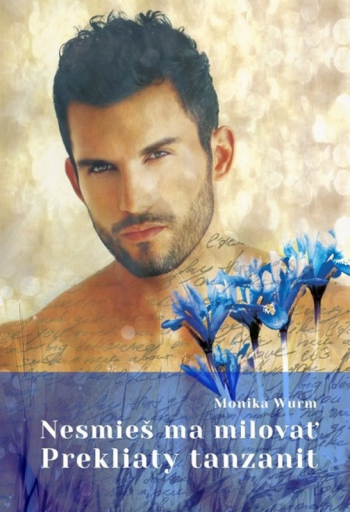

Monika Wurm

Nesmieš ma milovat Prekliaty tanzanit

Monika Wurm

Nesmieš ma milovať Prekliaty tanzanit

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Monika Wurm, 2016

© Nakladatelství Brána, 2016

ISBN 978-80-7243-902-7

Podľa vzoru Arthurovej košeľe a nohavíc som si ušila prostý odev. Arthur sa mi začal smiať, keď ma v mojom výtvore uvidel stáť pred ním. Nazval ma ružovým panáčikom. Hnevalo ma, keď sa mi vysmieval. Päťami som zaútočila na jeho hrud', keď sa neprestajne chichúňal, až sa v bokoch ohýbal.

„Popravde, očakával som, že si ušiješ šaty. Odev vhodný pre dievčatá,“ pokúšal sa mi vysvetľovať dôvod svojho smiechu. Nahnevane som zo seba veci, ktoré som vytvorila vlastnými rukami, strhla.

Nevedela som ušiť šaty, pretože som ich nikdy na sebe nemala a zblízka som ich ani nikdy nevidela. Bosými nohami som zúrivo podupala výsledok niekoľkých dní svojej práce. Urazená som sa hodila na posteľ. Skrútená do klobôčka som sklamane plakala. Bolo mi tak ľúto, že sa mu môj odev nepáčil.

Arthur nakoniec prišiel za mnou a sadol si na kraj spartánskej postele v kajute nákladnej lode, ktorá ponúkala cestujúcim len základné vybavenie. Pohladkal ma po rozstrapatených vlasoch.

„Ušijeme pre teba šaty, pokúsim sa ti pomôcť. Nesľubujem veľa, ale skúsime to. Spoločne. Si prekrásna. Šaty ti pristanú viac ako nohavice. Nechcel som ťa uraziť, ty moja kučeravá hlavička,“ snažil sa ma upokojiť. Jeho hlas znel dôveryhodne.

Nikdy som sa na neho nedokázala hnevať vážne a už vôbec nie dlho. Natočila som hlavu jeho smerom. Videl, ako posledná slza opusťtila kútik môjho oka. Zotrel ju svojím prstom. V tom momente bolo po hneve. Usmiala som sa na neho. Postrapatil mi neposlušné kučery a pobožkal ma do nich.

Vtom mi položil nečakanú otázku: „Lúbila si už niekoho, Ashanti?“

Na malý moment som sa zamyslela, aby som mohla čo najlepšie odpovedať.

„Lúbim svoju matku i starého náčelníka, aj keď sú mŕtvi, milujem prales a tiež vás, pán Lambert.“

„Aaah, prales nie je človek, zabudla som,“ rýchlo som sa opravila. Usmial sa. Bol taký pekný, keď som v jeho očiach videla svoj vlastný odraz...

„Možno som ti položil zlú otázku, Ashanti. Chcem vedieť, či si už milovala nejakého muža alebo chlapca, ktorého si si chcela jedného dňa vziať za muža. Dozvedel som sa, že domorodci vydávajú svoje deti pomerne skoro.“

Zažmurkala som na neho, ale neodpovedala som.

„Nechceš mi to povedať?“ naliehal Arthur.

„Neviem, či vám dobre rozumiem, pán Lambert. Preto som ticho.“

Bola to pravda, jeho otázke som naozaj veľmi nerozumela. Arthur hodil rukou.

„Zabudni na to, máš ešte len jedenásť či dvanásť. Je pochopiteľné, že nevieš, na čo narážam.“

Lenže ja som bola zvedavá. Chcela som vedieť, na čo myslel.

„Tak mi to vysvetlite!“ skríkla som hlasnejšie. Ľahla som si na chrbát, aby som lepšie videla do jeho tváre. Vôbec mi neprekážalo, že som bola celkom nahá. Ruky som si založila za hlavu a čakala som, kým začne rozprávať.

„Zamilovať sa znamená, že túžiš, aby človek, ktorého máš rada, bol stále pri tebe.“ Po vyslovení tejto vety som ho objala okolo drieku.

„Vás... milujem potom vás, pán Lambert. Chcem, aby ste boli stále so mnou!“

Arthur ma hladkal po nahej pokožke chrbta.

„Je to dobré, alebo zlé niekoho milovať, pane?“ vyvalila som na neho veľké oči, pretože Arthur bol nejaký smutný.

Pokrčil plecami.

„Niekoho milovať je krásne, ale láska so sebou prináša i veľa bolesti.“

Prikyvovala som mu.

„Máte pravdu, milovala som mamu, aj starého náčelníka, a keď zomreli, tak ma to vnútri bolelo.“

Chláholivo sa na mňa pozrel.

„Vieš, Ashanti, je rozdiel milovať matku a milovať muža. Chcel som vedieť, či si už...”

Arthur si ľahol na bok vedľa mňa. Čakala som, čo bude hovoriť ďalej. Rada som počúvala jeho hlas, ktorý ma upokojoval. Rukou siahol na moje brucho, ukazovák omkreslil môj pupok. Pošteklo ma to a nahlas som sa zasmiala, zatiaľ čo on bol stále vážny.

„Láska medzi mužom a ženou je iná ako tá medzi rodičom a dieťaťom.”

Seriózne som prikývla.

„A... a aká? Aká iná?”

Moja otázka ho nútila rázne nadvihnúť obočie. Zahniezdil sa, dnes sa mu veci vysvetľovali ťažšie ako inokedy.

„Pod vplyvom lásky medzi mužom a ženou vznikajú intímne chvíle v podobe spojenia ich tiel.”

Už som asi rozumela.

„Ách, viem. Máte na mysli znásilnenie. Mama ma vždy chránila pred mužmi, ktorí znásilňovali zotročené ženy. I moju matku znásilnili. Veľakrát. Tak vznikajú deti. Mám pravdu?”

Arthur sa chytil zúfalo za hlavu. Zhlboka sa nadýchol a položil mi ďalšiu priamu otázku.

„Bola si niekedy znásilnená?”

S napätím čakal na moju odpoveď.

„Keby ste ma neboli vtedy zachránili, tak by ma boli určite znásilnili. Arthur ma vypočúval ďalej.

„Urobil to niekto predtým? Nejaký iný muž?”

Pokrútila som záporne hlavou.

„Ale veď si raz spomínala, že sa ťa už iní muži dotýkali...”

Nechápala som, prečo mu na tom tak veľmi záležalo, ale odpovedala som ďalej.

„Neklamem, pane. Iní sa ma dotýkali, to je pravda. Boli to belosi z tábora ako vy. Musela som im slúžiť ako otrokyňa. Dotýkali sa môjho tela, ale nikdy ma neznásilnili. Ten starý nevládal a tomu druhému

s červenými vlasmi som ušla, lebo ma chcel vziať do Belgicka so sebou ako vy. Vtedy som sa dala na útek z tábora a v ten istý deň mi belosi zastrelili matku.“

Bolo mi do plaču, keď som si na to spomenula. Oči sa mi zaliali horúcimi slzami.

„Sľubujem ti, že pri mne ťa nikto neznásilní. Nik sa ťa ani len nedotkne. Budem ťa ochraňovať, kvietok môj nevinný. Ale musím ťa toho ešte veľa naučiť. Napríklad poopraviť tvoj pohľad na vznik detí. Deti nevznikajú len znásilnením, ale spojením dvoch ľudí, ktorí sa majú radi, alebo sa dokonca milujú. Všetko dobrovoľne, bez násilia a dokonca s potešením. Je to pekný akt lásky medzi ženou a mužom.“

To bolo prvýkrát, čo som počula niečo podobné o akte, o ktorom som vedela, že prostredníctvom neho vznikajú deti.

„A aké to je? Opíšte mi to.“

Arthur sa zasmial.

„To sa nedá,“ protestoval.

„Tak mi to ukážte!“

Arthur zvrátil čelo. Dotkol sa mojich pier a pohladkal ich palcom.

„Tak rád by som ti to ukázal, ale nemôžem.“

Vtom siahol po prikrývke a zakryl moje nahé telo, aj keď v kajute bolo veľmi horúco.

„A prečo mi to nemôžete ukázať?“ nedala som mu pokoj.

Nahlas si povzdychol.

„Kladieš mi také otázky, dievča moje...“

Lenže ja som chcela vedieť viac o týchto veciach. Posledné roky som nezažila nič pekné, preto som prahla po niečom príjemnom, o čom tu Arthur začal rozprávať.

„Ja som nezačala,“ bránila som sa a prosila som ho, aby mi niečo z toho pekného medzi mužom a ženou ukázal.

„Si ešte len dieťa, hoci tvoja postava hovorí niečo iné.“

Všimla som si jeho zdurené nohavice a jeho zvláštny pohľad. Ale nebála som sa ho. Vedela som, že on mi nikdy neublíži.

„Nie som už dieťa. Mám už mesačné krvácanie a v kmeni by ma už chystali na vydaj. Tak mi nehovorte nič o decku. Hovorila som vám, že som dospela už dávno, lebo som musela.“

Od hnevu som zo seba odkopla deku, ktorou ma zakryl.

„Dobre. Ukážem ti niečo, ale nie všetko. Len preto, aby si videla, že vzťah medzi mužom a ženou môže byť aj pekný.“

Arthur mi položil svoju dlaň na brucho. Jeho ruka kontrastovala s mojou hnedou pokožkou. Pohladkal ma po ňom.

„Aké to bolo?“ zisťoval moje pocity.

„Pekné,“ odvetila som s úsmevom.

„Vidíš, a takto sa muž dotýka ženy, ktorú má rád.“

Prikývla som.

„Žena sa muža dotýka tiež?“

Arthur bol z mojich otázok trochu mimo, mlčal.

„Chcem to vedieť! Doteraz som si myslela, že deti prichádzajú na svet len prostredníctvom násilia. Vy ste mi povedali, že to je inak. Tak mi to aj dopovedzte!“

Arthurovi sa rozochvela spodná pera.

„Ty si taká nevinná, Ashanti.“

Pozerala som na neho a trvala som na tom, aby odpovedal.

„Áno, žena sa dotýka muža tiež. Po celom tele,“ konečne pokračoval.

Chopila som sa iniciatívy. Obe dlane som položila na jeho hrud'

„Robím to správne?“

Šťážka preglgol, videla som, ako sa mu pohol hrtan. Pohladkala som ho rovnako ako on mňa predtým.

„Áno, veľmi dobre, ale muž a žena sú v súkromí nahí.“ Začala som rozopínať gombíky jeho košele. Nebránil mi v tom.

„Ja už nahá som,“ vyslovila som s úsmevom, keď som si položila dlane na jeho pokožku a pohladkala som ho po hnedých chĺpkoch.

„Je to takto dobre?“ spýtala som sa ho, keď zastonal. Rozochve-
ne prikývol. Muselo to byť príjemné, pretože hovoril tak nežne.

„A čo ešte robia muž a žena, keď sú nahí?“

Arthur pootvoril viečka, bol akýsi malátny.

„Bozkávajú sa,“ hlaholil. To som si pamätala. Pretože ten starý rád bozkával moje telo.

„Všade?“ zisťovala som podrobnosti. Prikývol. Tak som ho pobozkala na hrud'. Keď moje pery dopadli na jeho pokožku, strhol sa.

„Bolí to?“ zľakla som sa, že som mu ublížila.

„Nie, zlatíčko, nebolí to. Je to veľmi príjemné.“

Bola som šťastná, že sa mu to páčilo.

„Teraz vy, pane.“

Arthur sa na mňa pozrel pohľadom, z ktorého som nedokázala nič vyčítať, ale aj tak bol zvláštny.

„Pobozkajte aj vy mňa,“ opäť som ho vyzvala. Lahla som si na chrbát rovná ako lata a čakala som. Arthur sa po chvíli predsa len spamätal. Naklonil sa nado mňa a pohladil mi horiace líca. I jemu bolo horúco, prezrádzali to drobné kvapôčky potu na jeho čele.

„Muž a žena sa zvyknú bozkávať aj na ústa,“ šepol mojím smerom a ja som pootvorila jedno viečko.

„Dobre, pobozkajte ma teda na ústa.“

Našpúlila som pery, ako keď som kedysi očakávala bozk od matky.

„Ale muž so ženou sa nebozkávajú takto, Ashanti,“ chichotal sa Arthur. Uvoľnila som teda ústa. Spýtavo som sa na neho pozerala, neuvedomujúc si jeho mocnú ruku ovinutú okolo môjho drieku.

„Žiadny muž ťa ešte nikdy nepobozkal na ústa?“

Razantne som pokrútila hlavou.

„Nie, ešte nikto.“

Bola to pravda. Ani len mladík, ktorý mi bol kedysi priradený náčelníkom ako môj snúbenec, sa ma nedotkol.

„Dobre teda. Pobozkám ťa. Privri viečka,“ pošepkal priduseným hlasom. Poslúchla som. Zrazu som sa začala chvieť, keď si ma pritiahol bližšie k svojej žeravej hrudi. Nič som nevidela, vnímala som len prostredníctvom hmatu. Veľmi som túžila otvoriť oči.

„Povoľ pery, nezvieraj ich tak krčovito!“ prikázal nežne. Pootvorila som ich. V tej chvíli som na nich pocítila niečo mäkké a horúce. Uvedo-

mila som si, že to boli práve jeho ústa, ktoré na malý okamih spočinuli na mojich perách. Pootvorila som oči.

„Páčilo sa ti to?“

Doširoka som sa na neho usmiala.

„Bolo to krásne, pane.“

Silno som ho objala. Najradšej by som ho už nikdy nepustila, keď zrazu začal rozprávať o svojej žene.

„Som ženatý, Ashanti. Nik sa nesmie dozvedieť, že som sa ťa takto dotýkal, alebo nebodaj, že som ťa pobožkal. V našej spoločnosti sa takéto veci netolerujú. Daj mi sľub, že všetko zostane len medzi nami. Je to dôležité pre naše dobro.“

Z jeho slov mi bolo náhle akosi smutno. Ale aj tak som mu dala požadovaný prísľub.

„Nebojte sa, pane, nikdy by som vás nezradila.“

Po chvíľke ticha som mu položila nástojčivú otázku: „Vašu ženu tiež bozkávate na pery?“

Arthur vstal prudko z postele. Asi som ho urazila, lebo vyzeral byť nahneváný.

„Na dnes stačilo, Ashanti! A... a už sa ma nikdy nepýtaj na intimitu medzi mnou a mojou manželkou. Zakazujem ti to! Nie je to tvoja vec! Rozumieš?!“ kričal a rozhadzoval rukami, ako keby som mu bola nejako ublížila.

Arthur urobil niekoľko nervózných krokov po kajute, a potom jednoducho ušiel. Nechápala som, ale vtedy som bola príliš mladá, neskúsená a nevzdelaná, aby som si uvedomila, že sa Arthur do mňa zahľadel i napriek tomu, že som bola pre neho rovnako zakázaná ako bol on pre mňa.

Po tejto časti zo starého zošita som si musela hneď spomenúť na Rashida. Bol pre mňa rovnako nedosiahnuteľný a zakázaný, nech som ho akokoľvek milovala. Milovala som ho, a rovnako som ho aj preklínala. Najradšej by som ho poslala do horúceho pekla, ale on by bol schopný vrátiť sa dokonca i odtiaľ, len aby mi zneprijemňoval môj doteraz pokojný život.

Premýšľala som, ako sa postaviť k mojej novonadobudnutej pozícii. Rashid ma nachytal do dokonalej pasce. Prakticky som mu prisľúbila účasť pri hľadaní toho jeho tanzanitu. Musím to urobiť, aj keď to nepovedie k žiadnemu výsledku. Som realista.

„Nemáte chuť na večeru, slečna de Vos?“ spýtal sa esemeskou, keď som mu nedvíhala mobil. Po tej trápnej porážke som o ňom nechcela nič počuť. Hlavu som zaborila do vankúša. Bola som sama doma. Mama pred chvíľkou odišla s priateľkami do kina. Zababušila som sa do prikrývky a predstavovala som si, aké to muselo byť pre Ashanti zvláštne, keď sa jej Arthur s láskou dotýkal.

Z myšlienok ma okamžite prebral nástojčivý zvonček pri dverách. Cez priezor som zbadala mamu nervózne prestupovať na mieste.

„Zabudla som si kľúče, Sandy! Asi starnem, ach, tá moja pamäť! Dúfam, že som ťa nezobudila, dcérenka,“ zisťovala, keď ma zbadala prezlečenú v pyžame.

Podala som jej zväzok kľúčov a popriala som jej pekný večer. Ospravedľujúco pokývala hlavou, kým nenasadla do auta. Zamkla som vchodové dvere, zaliezla pod ešte teplú prikrývku a vychutnávala si sladké ničnerobenie. Vtom sa opäť ozval zvonček. To by nebolo prvýkrát, čo by sa mama vrátila, lebo opäť niečo zabudla.

„Veď som ti práve podala kľúče, mami, prečo si...“ frflajúc som otvárala vchodové dvere. Na rohožke pred dverami stál Rashid!

„Myslela som si, že si mama,“ vysvetľovala som zahanbene, ukrývajúc svoje telo navlečené v starom, ale obľúbenom pyžame za dverami. Nedala som mu priestor, aby začal hovoriť. Odbila som ho skôr, ako začal svoju prítomnosť vôbec vysvetľovať.

„Stretnutie ohľadne našej cesty máme až zajtra, ak si zabudol. Prajem príjemný večer!“

Už-už som chcela zabuchnúť dvere, keď vtom strčil nohu medzi ne a zárubňu. Nechcela som ho vidieť a súčasne som ho chcela mať blízko seba. Bol to akýsi súboj medzi hrdosťou a pokorou.

„Zavolám políciu!“ vyhrážala som sa, keď pritlačil do dverí. Nedokázala som ho zastaviť. Prakticky ma porazil. Nenávidela som ho preto. Vsotil ma do predsiene a hlavné dvere za sebou zabuchol. Stála som pred ním v mojom obľúbenom flanelovom pyžame ozdobenom rozprávkovým motívom. Ruky som si založila vbok a prísne som ho začala hrešiť: „Hanbi sa! Toto robia džentlmeni? Ako sa opovažuješ vtrhnúť do môjho domu?“

Moje slová sa od neho iba odrazili. Približoval sa. Približoval sa rýchlejšie než som dokázala cívať.

„Nedokážem zaspať s vedomím, že sa na mňa hneváš, Sandy de Vos!“

Podvedome som zabočila smerom do mojej spálne.

„Odíd!“

Varovne som proti nemu zdvihla prst, akoby som v ruke držala kord. Bála som sa. Ale neobávala som sa toho, že by mi dokázal ublížiť, skôr som mala strach pred mojou zradnou myslou, pretože by som sa mu najradšej hodila okolo krku.

Rashid mi podával jeho odblokovaný mobil.

„Zavolaj políciu, číslo som už vytukal, stačí, aby si už len stlačila voľbu volať.“

Siahla som po telefóne, ktorý mi núkal. Pozerala som striedavo na displej a do jeho tváre. Telefón som zablokovala a naschvál som ho hodila na posteľ.

„Rozhodla si sa správne,“ postavil sa majestátne pred mňa. Pohladkal ma po tvári. Nežne, a napriek tomu žiadostivo. Okamžite som sa rozochvela, keď sa jeho veľká ruka zaborila do mojich strapatých vlasov, ktoré provokačne zovrel v dlani a potiahol. Druhou dlaňou opisoval tvar môjho krku. Automaticky som hlavu zakláňala vzad. Pobožkal jamôčku na mojej kľúčnej kosti. Čakala som bozk na ústa, ale sladké očakávanie zmarili jeho slová.

„Nemôžem ťa pobožkať. Aspoň nie tu. Nebolo by príliš múdre, keby ma tvoja matka našla v tvojej posteli. Príd o hodinu do hotela.“

Elektronický kľúč mi položil na nočný stolík. Nezmohla som sa na odpoveď, nieto ešte na protest. Rashid pokračoval vo svojom opovážlivom monológu.

„Vedz však, že keď prídeš, budem sa s tebou milovať. Tvoj príchod budem považovať za tvoj súhlas. Tak si dobre zváž, či naozaj prídeš alebo nie. Máš na výber.“

Rashid sa naklonil a z postele vzal svoj mobilný telefón. Provokatívne sa usmial a nechal ma samu s ťažkým rozhodnutím na pleciach. Len čo sa za ním zabuchli dvere, rozklepaná som padla na posteľ.

Myslel to vážne? Pohľadom som skontrolovala kľúč, ktorý tu nechal. Rýchlo som siahla po mobilnom telefóne a napísala som mu správu:

„Čo to malo, preboha, znamenať?“

„Presne to, čo som povedal!“

Jeho odpoveď prišla okamžite.

„Ty si naozaj myslíš, že sa tak znížim a docupitám k tebe len preto, že chcem s tebou sex, či ako si to predstavuješ?“

Ani na druhú odpoveď som nečakala dlhšie ako niekoľko sekúnd.

„Ty prídeš!“

Jeho sebavedomé odpovede ma vedeli rozzúriť.

„A čím si si taký istý?“provokovala som ho.

„Lebo ma chceš od prvej chvíle rovnako ako ja teba. Nikdy by som ti neublížil. Sľúbil som ti to. Čiže máš na výber. Buď zostaneš doma, alebo prídeš za mnou, aby si ochutnala vášnivosť môjho náručia, ktoré ti ponúkam. A ty dobre vieš, že nejde o sex, ale o to, čo je medzi nami od prvej chvíle.“

Neodpovedala som hneď. Nevedela som, čo na takúto ponuku vôbec odpísať.

„Viem, že premýšľaš, čo urobiť. A viem i to, že si obklopená predsudkami typu, čo si o tebe pomyslím, keď za mnou prídeš.“

Dočerta! Ten chlap vie naozaj odhaliť každú moju myšlienku.

„Ale teraz vážne, čo keď za tebou predsa len prídem? Budeš ma považovať za ehm... dievča ľahších mravov?“

„Budem si myslieť iba to, že ma miluješ. Ty by si aj tak neprišla za mužom, keby si k nemu neprechovávala city. To je všetko.“

Zase mal pravdu. Odmlčala som sa. Odbehla som do sprchy, upravila som si vlasy, nalíčila tvár. Všetko v rekordne krátkom čase. Predsudky sa vo mne trieštili. Nevedela som, čo urobiť. Bolo to také nemorálne. No pravda bola taká, že som ho chcela, veľmi chcela. V kuchyni som pre mamu napísala odkaz, že som na pracovnom stretnutí s Rashidom. Sama som sa tomu musela smiať.

Vzala som si taxík, bola som taká nervózna, že by som iste nedokázala šoférovať.

Prekročila som prah hotela a posadila som sa na jednu z pohoviek na recepcii. Srdce mi bilo ako splašené.

Asi som sa pomiatla.

Nadávala som si v duchu. Hľadela som k východu, ale aj smerom k výťahom. Ísť za ním, či sa radšej diskrétno vypariť?

V ruke som žmolila elektronický kľúč.

„Videl som ťa cez okno vystupovať z taxíka.“

Jeho hlas sa znenazdajky ozval ponad moje plecia. Skamenela som. Nedokázala som sa ani obzrieť. Vlasy mi odhrnul nabok a pobozkal ma za ucho na privítanie. Od rozkoše som skoro skríkla. Robil to ešte tak pomaly, že mnou doslova trhalo. Musela som sa kontrolovať, nachádzali sme sa na verejnom mieste.

„Rozmyslela som si to, idem domov,“ šepla som priduseným hlasom. Hrdlo mi zvieralo tak silno, že som sa nedokázala ani poriadne nadýchnuť. Červenala som sa a cítila som sa nesmierne trápne.

„Nechceš ísť domov, viem, že si potrebovala veľa energie, aby si za mnou vôbec prišla. Konečne si sa rozhodla pre niečo, čo chceš aj ty. Nebráň sa zákonu svojej túžby.“

Stačilo, aby som ho len počúvala a okamžite sa mi zježili všetky chlípky na tele. Balamutil ma sladkými rečičkami a najhoršie na

tom bolo to, že som ho chcela poslúchať. Aspoň túto jednu noc. V mojom tele sa búrila láska i dozvuky prehry.

Rashid prešiel pred mňa a podával mi svoju otvorenú dlaň. Bez slova čakal na moju tichú odpoveď. Pohľadom som sledovala okoloidúcich ľudí. Vďaka Bohu nikto netušil, čo sa chystám urobiť. Pomaly som zodvihla ruku. Na polceste k Rashidovi som zaváhala, ale nakoniec som mu ju predsa len podala. Rashid sa nad ňu sklonil a pobožkal ma na prsty.

O všetkom bolo rozhodnuté...

Arthurovo správanie sa voči mne zmenilo. Vyhybal sa akémukoľvek dotyku. Vždy, keď som ho chcela objat', rázne ma zabrzdil. Z jeho správania sa mi chcelo plakať, pretože to bol predtým práve on, kto vyhľadával moju blízkosť. Prosila som ho, aby mi vysvetlil, akým spôsobom som sa previnila, keď ma takto trestá. Lenže on mi na podobné otázky nikdy neodvetil. Bol prísny a trval na tom, aby som sa naučila poriadne písať a čítať, namiesto preberania nezmyselných hlúpostí, ktoré si údajne namýšľam. Odkedy voči mne ochladol, stávalo sa, že v noci vôbec neprišiel spať do kajuty. A aj keď prenocoval pri mne, ustlal si na zemi. Mnohokrát som za ním prišla, keď spal. Potrebovala som jeho prítomnosť a nehu. Hladkala som ho po líci. Túžila som, aby ma opäť vzal do svojho náručia. Lenže vždy, keď sa prebral a zistil, že ležím pri ňom, vyhnal ma preč. Prísne, mrzuto, a ani moje slzy ho nedokázali dojať. Ospravedlňovala som sa, ani neviem prečo. Bola by som dala čokoľvek za to, len aby ma mal opäť tak rád, ako na začiatku plavby. Tieto smutné chvíle by som bola najradšej vytlačila z mysle. No nešlo to.

Na jednu noc nezabudnem nikdy, hoci jej význam som pochopila až po rokoch. Arthur opäť nespál v kajute, prišiel až nadržanom a zapáchal po alkohole, ktorí belosi radi popíjali.

Tackal sa z jednej strany miestnosti na druhú. Bol riadne podnapitý. Keď ma nachytal tíško plakať, začal nahlas nadávať.

„Hlúpe decko! Jedno malé dievčisko z džungle nedá spávať dospelemu mužovi!“ hulákal. Strhol zo mňa deku, vystrašene som sa na neho pozerala s rukami prekríženými cez hrud'.

Nikdy som ho nevidela v takomto stave. Sledovala som ho, ako si upíja z malej ploskej flaštičky. Ďalej nadával, pričom na mňa neustále ukazoval vystretým prstom.

„Priznaj sa! Ty si na mňa určite použila nejaké vúdú, či ako sa tie vaše africké čary nazývajú! Počarovala si mi, aby som ti podľahol!“

Ušla som do kúta miestnosti, lebo som sa ho bála. Rozprával množstvo nezmyslov. Odprisahala som mu na jeho Boha, že som naňho nikdy nepoužila žiadne kúzla.

Arthur sa posadil obkročmo na jedinú stoličku v kajute. Jej operadlo mal medzi nohami a zlomený si oň opieral čelo.

„Dopekla s tebou, sopľanda! Veď ja som ženatý chlap! Milujem svoju ženu, máme predsa spolu deti! Všetko bolo dokonalé, kým som nestretol teba! Divošku z pralesa, ktorá mi zachránila život! Mal som radšej skapať, ako sa teraz trápiť nad deckom, ktoré ešte nie je ženou!“ Arthur sa rozplakal a ja som si od strachu začala ohrýzať nechty.

Neodvážila som sa k nemu priblížiť. On naozaj plakal, ale to ho nezastavilo od toho, aby prestal nadávať.

„Pche! A ona ešte chce, aby som jej vysvetlil, ako funguje láska medzi ženou a mužom! Žiada, aby som jej to ukázal! U-ká-zal!“ slabikoval s dôrazom na každé písmeno, ako keď ma učil ich jazyk.

„Ona nevie, netuší, že sa musím kontrolovať, pretože...“ ďalej sa zhováral sám so sebou. Opakovane siahla po fľaške a nahlas z nej gľgal.

„... pretože je taká krásna a nevinná a ja by som ju tak rád zasvätil do tajov lásky. Je dokonalo vyvinutá, ale stále to je len malé decko! Decko s telom krásnej ženy! Sopľanda! A ja ju chcem, ale... som ženatý. Ženatý so ženou, ktorá ma trpezlivo čaká doma a modlí sa, aby som sa jej vrátil v poriadku, zatiaľ čo ja ju v mysli podvádzam s nedospelým dievčiskom! Boh ma ochraňuj! Alebo ma už nadobro zatratil?“

So zatajeným dychom som ho sledovala. Arthurovi sa akýmsi zázrakom podarilo vstať a dotackať sa k posteli. Ešte dlho si niečo mrmlal popod nos a až niekedy nadržanom zaspal. Uložila som sa na zem. Stále som premýšľala nad jeho slovami.

Uvedomila som si, že v Belgicku sa bude venovať len svojej manželke, deťom a rodine. Po pár dňoch si na mňa iste ani nespomenie. Čo potom bude so mnou? V tej ich civilizácii uvädnem. Budem zomierať

dlho a bolestivo ako kaučukovník, ktorý bol narezaný príliš hlboko a príliš často. Ilúzie o novom živote sa mi začali rozplývať pred očami. Čo som si vlastne myslela? Že sa mi bude Arthur stále venovať? Alebo, že ma bude večne chcieť mať pri sebe? V túto noc som si uvedomila svoju pozíciu. Nebola som o nič viac ako tá otrokyňa, ktorou som bola i v belošskom tábore.

Rozhodla som sa, že sa k Arthurovi začnem správať tak, ako ku každému inému belochovi pred ním, teda s pokorou a značným odstupom. Dúfala som však, že mi v Belgicku bude aspoň o trochu lepšie ako v tábore.

Arthurovi bolo na druhý deň ráno zle. Zobudil sa až tesne pred poludním. Mal červené oči a veľmi ho smädilo. Nevedel si na nič spomenúť a ja som mu nič nepripomínala. Vlastne, nerozprávala som celkom nič.

„Ublížil som ti?“ spýtal sa previnilo, keď som sa mu neopovážila pozrieť do očí, ako som mala vo zvyku posledné dni. Náznakom som mu dala vedieť, že som v poriadku.

„Rozprával som hlúposti, že?“ vyzvedal sa ďalej. Zakrútila som hlavou, aby som mu jeho myšlienku vyvrátila.

„Jedla si?“ nedal pokoja, keď som sa stále neopovážila vyrieknúť čo i len slovíčko.

„Prinesiem ti niečo, budeme raňajkovať spolu, alebo skôr obedovať,“ opravil sa, keď skontroloval čas na svojich vreckových hodinách a odišiel.

Tak rýchlo ako zmizol, bol i naspäť. Doniesol jedlo ako každý deň. V tichosti som bojovala s príborom, pretože Arthur trval na tom, aby som ho v jeho prítomnosti používala.

„Už si sa naučila abecedu naspamäť?“ Arthur sa ma dnes stále niečo pypytoval. Tak som mu so sklopeným pohľadom vymenovala celú abecedu, tak ako ma ju naučil.

„Výborne, princezná moja,“ pohladkal ma po vlasoch, ako keby v noci na mňa vôbec nebol hulákal. Odvážila som sa trochu zdvihnúť pohľad.